

[Jens Thoft]

grænset område, men kørsel mellem skiftende arbejdspladser, og det betyder nu, at en lang, lang række sager vil blive indbragt for ligningsmyndigheden i Thisted, som så kan bruge tid og kræfter på at regulere disse.

Når der er tale om en langvarig, mangeårig, velbegrunderet praksis, synes jeg, at det er særdeles bekymrende, at ministeren så nægter at tage sagerne op.

Jeg vil gøre opmærksom på, at der i forbindelse med debatten fra stort set alle ordførere har været rettet en kritik af, at der kan være inhabilitet, forstået på den måde, at når Ligningsrådet skal afgøre, om der skal appelleres eller ej, kan Ligningsrådet komme i en situation, hvor det er inhabilt. Her må jeg vedstå, at kritikerne har ret. Jeg har ikke i udarbejdelsen af denne del været opmærksom på det, det må jeg blankt stå ved. Jeg er også villig til at lade ministeren beholde retten til at appellere i disse sager, hvor Ligningsrådet på en eller anden måde kan tænkes at have været inde i afgørelsen. Det er ganske få sager, ministeren på den måde vil beholde, og et sådant kompromis er jeg naturligvis villig til. Jeg erkender, at der er dette inhabilitetsproblem.

Så taler skatteministeren meget om retssikkerhed. Jeg har så svært ved efter et samråd i dag, hvor vi har måttet konstatere, at på renteaftgiftsområdet er der under denne minister ingen som helst retssikkerhed, at tage ministeren alvorligt, når han taler om retssikkerhed.

Jeg kan ikke se, hvor retssikkerheden ligger, når ligningsmyndigheden rundt omkring i landet må bruge tiden på kantinefradrag, hvor der ligger en velbegrunderet og mangeårig praksis, som altså nu desværre efter min opfattelse er blevet omstødt, når ministeren ikke har appelleret. Ministerens egne rådgivere havde givet ministeren det gode råd, at han burde appellere.

Det sker så ikke på grund af denne ideologiske holdning. Man skal ikke slæbe skatteyderne gennem retssager for det rene pjat, det er jeg sådan set også enig med ministeren i. Vi skal ikke slæbe skatteyderne gennem flere retssager end allerhøjest nødvendigt, og vi præciserer udtrykkeligt i vore bemærkninger, at det ikke er sådan, at enhver kendelse fra Landsskatteretten, som går myndighederne imod, automatisk skal indbringes til prøvelse ved de almindelige domstole. Sådan er det naturligvis ikke. Det er

klart, at det er vigtigt, at der er tale om principielle sager, som har bare nogenlunde betydning.

Men problemet har jo været, at fordi ministeren ikke har indbragt disse sager – det var om kantinefradraget, en anden stor sag var terminkontrakterne, der var kørsel til begrænset område, og der var i øvrigt også lastoptagernes fradrag – så får vi en situation, hvor skattemyndighederne bruger deres tid på noget andet end det, de burde, nemlig at sørge for en rimeligt effektiv ligning.

Ministeren siger, at sager, der føres til tops i systemet, tager 7-8 år. Javel, det er uacceptabelt, det er jeg enig med ministeren i, men så lad os da tilføre Landskatteretten det nødvendige mandskab, så den er i stand til at bringe ventetiderne ned. Jeg har den opfattelse, at hvad enten man altid er 4 år bagefter eller man er ajour, tager det omtrent lige lang tid at behandle sagerne. Hvorfor sørger vi så ikke for at give Landskatteretten den nødvendige besætning, så man er i stand til at komme ajour med sagerne? Jeg finder det uacceptabelt, at ventetiden er så lang – og jeg erkender, den er lang – men det er da ministerens bord og ikke Folketingets.

Endelig vil jeg erindre skatteministeren om, at vi i 1987 behandlede lige præcis den praksis, ministeren nu gennemfører, og Folketinget sagde rent faktisk nej til den. Lovforslaget faldt jo.

Hvis jeg skal gå til de øvrige ordførere, er jeg glad for Socialdemokratiets sympati for ideen, jeg er glad for, at Socialdemokratiet – og det har Socialdemokratiet i øvrigt gjort hele vejen igennem – har deltaget i denne velbegrunderede og saglige kritik af ministerens forvaltning.

Jeg synes også, at fru Pia Gjellerup er inde på et meget væsentligt argument: at dér, hvor vi har modstridende afgørelser, er det rimelig vigtigt, at vi får afprøvet dem. Dér, hvor den seneste afgørelse, måske lidt tilfældigt, går mod skatteyderne, ja, dér vil ministerens ideologisk betingede appelbegrænsning ikke medføre, at det bliver afprøvet ved domstolene, og dermed har vi en ny praksis, som får betydning for hundreder, måske tusinder af sager. Jeg mener ikke, at det har noget som helst med retssikkerhed at gøre.

Derudover sker der det, som ministeren jo også gør med sin renteaftgift og den udelige administration af renteaftgiftsordningen, at ministeren undergraver hele skattesystemets autoritet. Jeg mener ikke, at skattefolk skal have